

municipalbestyrelsen ikke behandle sager om hjælp til enkeltpersoner. De sager skal behandles i et lukket udvalg, typisk socialudvalget. Vi er dog enige med ministeren i, at der herved sker en indskrænkning af kommunalbestyrelsens ledelsesansvar. Derfor afviser vi heller ikke at ophæve forbuddet mod at behandle sager om hjælp til enkeltpersoner i kommunalbestyrelsen, idet der jo kræves tavshedspligt, og hvis der er personfølsomme oplysninger i sagen, skal disse sager behandles på et lukket møde. Desuden gælder fortsat den regel, at man ikke kan regne med at få en sådan sag realitetsbehandlet, selv om man har brugt sin initiativret til at få sagen bragt op i kommunalbestyrelsen.

For dog at markere, at vi er usikre på virkningen af at ophæve forbuddet, vil vi foreslå i udvalgsarbejdet, at vi diskuterer behovet for at få tilføjet en dato for en revision af loven, så eventuelle uhensigtsmæssigheder hurtigt kan stoppes. Men samlet set finder vi lovændringerne relevante og rimelige.

Kl. 14:29

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren. Så går vi videre, og det er hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 14:29

(Ordfører)

Hans Kristian Skibby (DF):

Det her lovforslag, som er blevet fremsat af velfærdsministeren, er nok ikke noget af det, der skaber mest strid og diskussion her i Folketinget, for det er jo sådan set nogle ret rimelige ting, der lægges op til at skulle ske.

Lad mig som det første punkt med hensyn til forslaget indhold, som har at gøre med, hvad kommunalbestyrelsens ansvar inden for det sociale område egentlig er osv., nævne, at det selvfølgelig er klart, at det ansvar bliver fremhævet, hvor det skal være fremhævet, og at vi naturligvis også får en klar præcisering af, hvordan det skal være. Og der vil jeg da gerne sige, at der i nogle af de høringsvar, vi har fået, bl.a. fra KL, selvfølgelig er nogle ting, som vi skal stille nogle spørgsmål til under udvalgsarbejdet. Men generelt er det klart til den gode side med de her præciseringer om, hvordan kommunalbestyrelsens rolle skal formidles, også specielt i de sager, hvor det er personsager på det sociale område.

Det andet punkt, jeg vil nævne, er så med hensyn til inhabilitet. Der er det jo sådan, at det nu med de ændringer, der sker, målrettes, således at også ansatte inden for det offentlige, som har interesse i at stille sig til rådighed for arbejde

i sociale nævn og Ankestyrelse osv., lige så vel som alle mulige andre kan komme i betragtning til de tillidsposter, der bliver, men at man selvfølgelig sikrer, at de ikke får en dobbeltrolle, ved at de så kan sidde og bedømme i sager og vurdere i den kommune eller i den region, hvor de selv eventuelt er ansat. Så der ligger selvfølgelig en klar præcisering af det og en sidestilling af offentligt ansatte med en større bredde, end der er i dag.

Det tredje punkt, som jeg måske nok synes er det mest væsentlige, og som vi også skal kigge lidt ekstra på, er det med hensyn til, at det i dag er sådan, at man risikerer at blive trukket i sine sociale ydelser, hvis man har været så letsindig at stille sig til rådighed for arbejde i kommunale klageråd eller ældrerådsarbejde. Vi har tidligere haft diskussionen om, at man ikke måtte give dem, der var udpeget, kørepenge for at køre hen til rådhuset og deltage i de møder, som de nu var indkaldt til, og der har vi, så vidt jeg ved, fået en ændring af det.

Men der er noget, som jeg synes er lidt skævt ved det her. Selvfølgelig er det, som står i det her forslag, til det bedre, men hvorfor ikke gøre det endnu bedre? For mange af de mennesker, som stiller sig til rådighed for at arbejde i de her klageråd, ældreråd osv., gør det jo mere af lyst og interesse end for vindings skyld rent økonomisk – det er jo ikke sådan, at man bliver overbævet, fordi man stiller sig til rådighed for at sidde i et ældreråd – og der synes jeg jo, at vi måske egentlig i stedet for skulle prøve at lave et forslag, som gik ud på, at man ikke blev modregnet, frem for, som det er her, at man eksempelvis skal frskrive sig retten til at få en diæt på lige fod med de andre i et ældreråd. Jeg synes jo, det virker lidt underligt, hvis man måske har et ældreråd med syv medlemmer, at de to af dem skal sidde der ganske kvit og frit, gratis, og stille sig til rådighed, og at andre måske kan få 400 kr. i mødediæt for at deltage. Der synes jeg altså, at vi skal prøve at kigge på, om vi ikke kan sikre, at der bliver ens regler for alle dem, uanset deres sociale baggrund og deres alder og alt muligt andet, altså at de får den samme rettighed til at få en såkaldt mødediæt for at møde frem til de her møder, som der er. Nogle steder har vi – ved jeg – set, at det har været et problem for mange af dem, som eksempelvis sidder der fra handicaporganisationerne, fordi de måske typisk er lidt yngre, men jo stadig væk har et handicap og derfor er tilknyttet ud fra den baggrund.